

Arrest

nr. 70 668 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid van voogd van de minderjarige X en, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANHEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (S.S.) (alias HU: (S.S.))
geboren te Mandikol , op (in) X (alias HU: X)

van nationaliteit: Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 25.01.2011 is aangekomen in België. Eén dag later, op 26.01.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Mandikol" op 16.02.1994. Aangezien betrokkene op het moment van zijn asielaanvraag op 26.01.2011 volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 10.05.2011 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hiervan dezelfde dag per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 27.01.2011 blijkt dat betrokkene in Hongarije asiel heeft aangevraagd en de Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 13.07.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.06.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel aanvroeg in Hongarije op 21.06.2010. Betrokkene verklaarde verder dat er eveneens vingerafdrukken genomen zouden zijn in Griekenland, Macedonië, Frankrijk en Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder dat hij niet weet wanneer hij Afghanistan verlaten heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij vanuit Mandikol per auto naar Qarabagh reisde en vervolgens verder naar Kaboel. Van daaruit zou hij de minibus genomen hebben naar Peshawar in Pakistan om vervolgens na één nacht verder te reizen naar grensgebied van Iran. Van daaruit zou hij naar Teheran gereisd zijn. Vanuit Teheran zou hij naar Urumiyah gereisd zijn vervolgens naar Gawhar in Turkije. Van daaruit zou hij naar Istanbul gereisd zijn waar hij gedurende één maand verbleven zou hebben alvorens naar Ankara te reizen en daar de boot te pakken naar Athene in Griekenland. Daar zou hij gedurende twee en een halve maand verbleven hebben alvorens per trein en te voet naar Skopje in Macedonië te reizen. Na vierentwintig dagen zou hij verder gereisd zijn naar Servië waar hij na twee dagen vertrokken zou zijn richting Hongarije. In Hongarije aangekomen werden zijn vingerafdrukken genomen. Betrokkene stelde dat hij zich niet bewust was dat hij een asielaanvraag indiende. Betrokkene stelt verder wel dat hij de keuze kreeg, een asielaanvraag indienen of gerepatriëerd worden naar Afghanistan. In Hongarije zou hij eerst gedurende vijf maanden zijn vastgehouden in een gevangenis. Eerst in een gevangenis aan de grens met Oostenrijk vervolgens in Nerbatu waar hij gedurende drie en een halve maand zou zijn vastgehouden. Vervolgens zou hij naar een opvangcentrum in Debrecen gebracht zijn waar hij gedurende twee maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Debrecen de trein genomen hebben naar Oostenrijk waar hij 24 dagen in een opvangcentrum verbleef in een onbekende stad. Vervolgens zou hij per trein via Italië naar Frankrijk gereisd zijn waar hij vierentwintig dagen in een park zou hebben verbleven. Vervolgens zou hij de trein naar Brussel (België) genomen hebben waar hij op 25.01.2011 zou zijn aangekomen.

Op basis van het Eurodacverslag van 27.01.2011 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin- II-Verordening), berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 08.07.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten op 13.07.2011 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije gekend is onder de gegevens van Safai Shamsurahman geboren op 01.03.1992. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische verder dat betrokkene op 17.06.2010 asiel aanvroeg in Hongarije en dat de asielaanvraag werd afgesloten op 02.12.2010 aangezien betrokkene verdwenen was.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte

gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot zijn asielaanvraag in Hongarije dient bovendien te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije in het kader van zijn asielaanvraag meteen een negatieve beslissing gekregen zou hebben omdat hij meteen gezegd zou hebben dat hij er niet wilde blijven en dat hij er zijn problemen in Afghanistan zelfs niet uitlegde (DVZ, vraag 13). Het is echter merkwaardig te moeten vaststellen dat betrokkene stelde meteen een negatieve beslissing over zijn asielaanvraag te hebben gehad terwijl uit de informatie die de Hongaarse autoriteiten aan de Belgische bezorgden, blijkt dat de asielprocedure van betrokkene in Hongarije werd afgesloten op 02.12.2010 omdat hij verdwenen was. Dat betrokkene in Hongarije dan ook meteen een negatieve beslissing op zijn asielaanvraag zou hebben gehad, is dan ook niet geloofwaardig aangezien zijn asielprocedure die op 17.06.2010 werd opgestart pas op 02.12.2010 werd afgesloten enkel en alleen omdat betrokkene verdwenen was. Deze vaststelling legt een hypotheek op de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene. Bovendien blijkt uit de informatie van de Hongaarse autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije bij zijn asielaanvraag op 17.06.2010 verklaarde geboren te zijn op 01.03.1992 terwijl hij in België verklaarde geboren te zijn op 16.02.1994 (DVZ, vraag 4) en dus in België op het moment van zijn asielaanvraag twee jaar jonger zou zijn dan op het moment dat hij in Hongarije asiel aanvroeg. Dat betrokkene bij de vraag of hij andere namen of gegevens, waaronder geboortedata, gebruikt heeft in het verleden stelde dat dit niet het geval is (DVZ, vraag 3) komt het geloofwaardig karakter van betrokkenes verklaringen evenmin ten goede. Het neerleggen van een Taskara (n° 209161) waaruit zou moeten blijken dat hij 14 jaar oud was in 1386 hetgeen overeenkomt met het jaar 2007 in de Westerse kalender, wijzigt niets aan het voorgaande. Betrokkene verklaarde immers dat hij zijn Taskara zelf mee bracht uit Afghanistan (DVZ, vraag 18) waaruit logischer wijze volgt dat hij deze eveneens in zijn bezit had in Hongarije voor en na de registratie van zijn asielaanvraag zodat een verschil in geboortedatum van bijna twee jaar bij de asielaanvraag in Hongarije en die in België niet als logisch of aannemelijk beschouwd kan worden. Het feit dat betrokkene in twee verschillende landen een verschillende geboortedatum opgeeft laat dan ook twijfels ontstaan over de waarachtige leeftijd van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen (DVZ, vraag 19) verklaarde betrokkene dat hij van verschillende mensen gehoord had dat België een goed land is met vriendelijke mensen en dat dat beeld bevestigd werd toen hij hier aankwam (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet voor de behandeling van de asielaanvraag door Hongarije zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de mensen in Hongarije als beesten zijn en dat als de politie in de gevangenis binnenviel, iedereen geslagen werd en dat het er onmenselijk was. Betrokkene stelde eveneens dat hij vanaf de eerste dag gezegd had, er geen asielaanvraag te willen indienen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen geen concrete bewijzen of elementen aanbrengt. Het louter verklaren dat de mensen in Hongarije als beesten zijn, het er onmenselijk is en dat iedereen er geslagen werd als de politie in de gevangenis binnenviel (DVZ, vraag 21) volstaat op zich niet om beschouwd te worden als een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om in Hongarije te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij nooit asiel wilde aanvragen in Hongarije en er niet wilde blijven, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een

vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij last heeft van aambeien en dat hij ook elk jaar tien dagen koorts heeft maar dat hij wordt opgevolgd door een dokter en in juli (2011) een nieuwe afspraak had (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze medische verklaringen dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Hongarije indien dit nodig zou zijn of dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 6, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6 en art. 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten.

Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. (...)"

De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt aan

Mijnheer (P.V.M.)
geboren te Sint-Niklaas, op 24.12.1959 (2),
van nationaliteit: BELG
verblijvende te (...)

bevel gegeven

de genaamde (S.S.) (alias HU: (S.S.))
geboren te Mandikol, op (in) 16.02.1994 (alias HU: 01.03.1992)
van nationaliteit: Afghanistan,
verblijvende te (...)

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Artikel 7, eerste lid, 1 ° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder

houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aangezien zij op 13.07.2011 het verzoek tot overname inwilligden zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26 quater voor betrokkene die op 16.08.2011 aan zijn voogd, mijnheer (P.V.M.), werd betekend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende korte overwegingen: (...). Terwijl, er steeds rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan de zaak en verzoeker, zoals zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, leeftijd, de emotionele gebeurtenissen (de toestand in Hongarije, zijn reisweg...), tijdsperiode tussen de feiten en zo verder. Dat niet alle gevallen van weglating of die merkwaardig ogen, ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielaanvrager in vraag wordt gesteld. Dat nochtans in de beslissing wordt vermeld dat er ernstige twijfels zijn omtrent zijn geloofwaardigheid, meer bepaald betreffende zijn leeftijd. Dat verzoeker minderjarig is en hiermee dient rekening te worden gehouden. Dat het niet zo is dat hij ongeloofwaardig overkomt, gelet op zijn gedetailleerde beschrijving van zijn reisweg, zijn toestand in Hongarije, zijn medische toestand e.d. Dat verzoeker geen reden heeft om niet de waarheid te vertellen betreft het niet weten dat hij een asielprocedure zou hebben gestart, daar hij niet die intentie had om asiel aan te vragen in Hongarije en dit ook zo heeft overgebracht aan de Hongaarse autoriteiten. Dat verzoeker tevens wel degelijk ziek is en ook hierover de waarheid heeft verteld (stuk 4). Dat verwerende partij bijgevolg zich niet alleen moet vasthouden aan de "merkwaardige feiten", terwijl deze gemakkelijk kunnen weerlegd worden. Dat het niet logisch is dat verwerende partij deze argumenten — eerder het niet kennen van details of het juist verduidelijken van elementen — als voldoende onderbouwend kan aanschouwen om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen; Dat het feit dat bepaalde gegevens niet vermeld of vergeten vermeld te worden, niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid; Dat wanneer zelfs slechts één tegenstrijdigheid op een voldoende wijze zou vaststaan, deze onvoldoende is om te concluderen dat de verklaringen van verzoeker kennelijk ongeloofwaardig zijn, rekening houdend met de nauwkeurige en uitgebreide aard van de uiteenzetting van verzoeker via zijn verklaringen en documenten, en met het feit dat deze vermelde tegenstrijdigheid ongegrond is.

Dat bijgevolg deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was voor de bestreden beslissingen. Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat. Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering). Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid). Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens. Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is; Dat aldus de feiten verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissingen onredelijk zijn in dit geval. Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische situatie. In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid evenwel geoordeeld dat: *“Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij last heeft van aambeien en dat hij ook elk jaar tien dagen koorts heeft maar dat hij wordt opgevolgd door een dokter en in juli (2011) een nieuwe afspraak had (DVZ vraag 20). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze medische verklaringen dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn of dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen”.*

Verzoeker kan niet dienstig voor het eerst bij het verzoekschrift medische stukken voorleggen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Verder uit verzoeker in vage bewoordingen kritiek op de beslissing dat Hongarije verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker laat evenwel na aan te tonen welke elementen van de motieven van de bestreden beslissing niet zouden berusten op correcte feitelijke gegevens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Uit de concrete motieven blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker bij zijn verhoor naar voor heeft gebracht.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat zijn rechten in Hongarije niet zouden gerespecteerd worden, nu Hongarije, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat Hongarije de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoeker maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC